

Öteki sandalye.. Çocuk

Uyandım, göz kapaklarımı aralayamıyorum. Yorgun muyum? Neden açılmıyor gözlerim? Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyorum; *her şey daha yeni başlıyor*. Belki de hiç uyumadım, belki de çok uyudum, uzun ve kötü bir rüya görecektedir kadar hem de... Peki her gece uyumadan önce kurduğum düşlere ne oldu? Kim çaldı onları? Tüm kemiklerim bedenime batıyor. Canımı acıtıyor. Canım acıyor, çok acıyor...

Kollarımı güçlükle hareket ettirerek yatağın içinde sola doğru dönüyorum. Gözlerimi açabildiğimde görmek istediğim tek şey duvar çünkü. Hâlâ bu evde olduğumu, onun da bu evde olduğunu biliyorum. Farkındayım buram buram huzursuzluk kokuyor burası. Korkuyorum. Çok korkacak kadar çocuğum. Elimi yüzüme doğru götürüyorum; evet orada duruyor dün gece yediğim tokat. İlk tokat. Evet! bu yediğim ilk tokat. Daha önce kimse vurmamıştı bana. Eskiden evimizde böyle kavgalar da olmazdı zaten. Şimdi hep kavga, hep kargaşa, hep bir bağırta, çağırta. Oysa çok değil daha bir yıl önce 11.yaş günümde annem elleriyle pasta yapmış, huzurla üflemişim mumları. Tutacak dilek bile bulamamıştım. O dileği şimdi tutabilsem, o adamın bizim hayatımıza hiç girmemiş olmasını dilerdim. Bilmediğimiz bir yere, yanımızda bilmediğimiz bir adamla taşındığımızdan beri öfke hep bizimle. Uğursuz piç. Tekdüze yaşadığımız ama içinde hiç kavga, hiç dayak, hiç küfür olmayan kasabımıza geri dönmek istiyorum ben. Hayatımızda yeni olan hiçbir şeyi sevmedim. Yeni arkadaşlar, yeni okul, yeni ev, yeni kasaba ve ablamın yeni kocası. Aslında eskisi yok, onun artık evli olma durumu benim için yeni sadece. Tabii bir de dün gece, o da henüz çok yeni. O kadar yeni ki bundan sonra ne yapacağımı ya da ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar yeni. Hangi şehirde yaşarım, hangi okulda okurum, hangi evde barınırım, akşam yemeğinde ne yerim, kiminle bisiklete binebilirim, diye bile tek başıma karar alamıyorken bu lanet evden nasıl kurtulacağım ben. Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyorum; *zavallı çocuk*.

Annem çoktan uyanmıştır. O, sokak kapısının hemen karşısındaki yer alan mutfakta kahvaltıyı hazırlıyordur, bana seslenir

birazdan. ***Kalk artık sabah oldu, her taraf sesle doldu, güneş doğdu ufku açtı mektep vakti yaklaştı.*** Onun için de hayat günden güne daha beter oluyor, bana hiç belli etmese de biliyorum. O da sıkıştı kaldı bu durumun içinde. Ne demişti o adam gece bana? “Annemi öldürürüm!” Başında da bir şey demişti, neydi neydi neydi? “Sus yoksa... Sus sus sus!”

Kalkmalıyım. Onların yattığı odanın yanından geçerek tuvalete gitmeliyim. Sıkıştım, beynim sadece ‘İşe!’ diye bağıracağı için artık başka bir şey düşünmüyorum. Yatağa işeyemeyecek kadar büyük, bu evden gidemeyecek kadar küçüğüm; ne büyük haksızlık.

Kural 1: Mutsuz da olsam, işlemek zorundayım.

O kadar bekliyorum ki tuvalette, sonunda annem “Sen okula geç kalacaksın, ben de işe” diye sesleniyor. Ama yapamıyorum sadece ben değil tüm hücrelerim işlemek istiyor, mesanemden çığlıklar yükseliyor, bacaklarımda karıncalar yürüyor, yüzüm kırmızıdan mora dönüyor; ama yok, yapamıyorum. Hissettiğim korkudan, dilim gibi, damağım gibi, midem gibi, çişim de kurumuş. Bekliyorum...bekliyorum...bekliyorum...Aslında beklediğim şey tüm bedenimin sıvı haline gelip o deliğe akıp gitmesi. Yok olmak. Kaybolmak. Bir daha hiç bulunamamak. Ama insan yok olayım dediği anda yok olamıyor ki.

Kural 2: Zaman insanın üzerinden atlayarak geçiyor.

Utunarak annemin yanına gidiyorum. Bir suç işlemişim gibi, attığım her adım boşa gidecekmiş gibi hem yara hem bıçak gibi hem ölü hem diri gibi. İlk olarak; akşamdan tezgâha bırakılan o son bira şişesini görüyorum. Ellerim ayaklarım aynı anda titremeye başlıyor. Bembeyaz oldum biliyorum. Biraz önce hissettiğim yok olma duygusundan daha kuvvetli bir şey hissediyorum; hiç olmak ya da hiç olmamış olmak, hiç doğmamış kalmak. Mutfak tezgahına uzanıp bana koyulan çay bardağını almalıyım, o şişeye hiç dokunmadan. O kadar yakınlar ki birbirlerine, beni çileden çıkarıyor benim çay bardağımla onun bira şişesinin bu aralığı. Onun dokunduğu hiçbir şeye ben dokunmak istemiyorum. Dokunamam onun kirli parmaklarının izlerine. Dokunmamak için türlü el ha-

reketleriyle alıyorum bardağımı elime, annem hemen atılıp ŐiŐeyi çöpe atıyor. Ve hemen siliyorum tezgâhı ıslak ıslak, temiz temiz, izsiz izsiz kalıyor arkamızda. Sonra sonra... Yüzlercesini edineceğim takıntılarım da böyle başlıyor bana hiç fark ettirmeden. Haya-tıma sıza sıza, yavaş yavaş... Gizli bir misafir gibi.

Sofrada yiyormuş gibi görünmek için rol yapıyorum. Ağzımın içinde aynı lokmayı uzun uzun çiğniyor, güç bela yutuyorum. As-lında midem ağzımda, bir lokma yutacak halim yok, her an kalan gücümle çıkarabilirim içime zorla soktuğum bu yiyecekleri. Ama annemi telaşlandırmak istemiyorum. Çünkü annem ağzıma girme-yen her lokma için ayrı üzüldür.

Kural 3: Bitirmezsem, yemeđim arkamdan ađlar

Bazı sırlar sizinle yaşar, sizin sofranıza oturur ve sizin yemeği-nizden yer. Tıpkı bir parazit gibi.

Oldukça solgun olduğum gözden kaçacak gibi değil demek ki, annem soruyor “Neyin var kızım?” Ne demeliyim? Anne ben çok korkuyorum desem? Dün benim içime sıkıştı, nefes alamıyorum desem? Bundan sonra ne olur? Bundan sonra ne olurun cevabını bilmiyorum. Bilmediđim için korkuyorum. Annemi gerçekten öldürür mü? Ben annemsiz kalamam. Ne demişti o adam bana? “Sus yoksa... Sus sus sus!” aklımdaki son cümleyi içime bırakı-yorum ve babamı rüyamda gördüm anne diyorum. Hüzün tıpkı sır gibi gelip oturuyor soframıza. İkimizin arasına. Ve sessiz sedasız toparlanıp çıkıyoruz.

Yürümeyi, hele de yalnız yürümeyi hep çok sevdim ben. Bir-kaç adımda hayal kurmaya başlar ve her adımda, o hayalin içinde biraz daha kaybolurdum. Bazen bir kralın kızı olur; prensesliği-min tadını çıkarır, bazen bir uzaylı ile arkadaş olup; yeni dünyalar görür, bazen de bir cadı tarafından kaçırılır ve beni kurtaracak prensi beklerdim. Sırf düşlediğim şeyden kopmamak için yol-ları bile uzatırdım. Ekmek almaya bakkala mı gittim, oooo ara ki bulasın. Ne eğlenceliydi benim için sokak ve o sokağın bana getirdikleri. Ama Őu an attığım her adım beni sadece korkutuyor. Sürekli beni takip mi ediyor diye arkama bakıyorum, arkama baktıkça daha hızlı yürüyorum. Öyle hızlı yürüyorum ki nerdeyse

nefes alamıyorum. Gölge­men­den bile ödüm kopuyor. Nasıl görünü­yorum acaba? Yanından geçtiğim her camda kendime bakıyorum, hep olduğum gibiyim, yok yok hiç olmadığım gibiyim. Kalbimin sesini duyuyorum kulaklarımda; **korkma! Ben yanındayım.**

Son hızlı nefesimi okula girince sakince bırakıyorum. Oh! Beni burada kimse bulamaz. Kale gibi sığınıyorum içine. Kendimi güvende hissetmek biraz huzur verdi, bunun birkaç dakika tadını çıkarmalıyım. Neyse ki kimse de bana dikkatli bakmıyor ama ben onlara hiç bakmadığım kadar dikkatli bakıyorum. Ben hariç herkes aynı. Öyle normal görünüyorlar ki özeniyorum onlara, hem de nasıl özeniyorum; benimki gibi olmayan hayatlarına, sıradan hallerine, kaygısızca tost yiyişlerine, her sabahki gibi okula gelişlerine, kızların birbirini dürterek gülüşmelerine ölümüne özeniyorum. Ama o sabah onlara bakarken duyduğum özlemin bende normal olma saplantısı yaratacağını, yıllarca sadece farklı olmamak için yaşayacaklarıma susacağımı ve bu suskunluğun beni yavaş yavaş delirteceğini henüz bilmiyorum.

Birinci kadın İçimdeki çalı süpürgesi

Bu çocuğu sevmiyorum; söyledikleri üzerime yürüyor sanki. Üzerimden geçiyor. Canımı yakmak için, nefesimi kesmek için kalbimin tam üstüne bastırıyor. Kelimeler ağzından çıkıp beynime saplanıyor.

Evet! Hatırlıyorum sana anlattığı o geceyi de, o sabahı da...

Hayatta en çok annesini kaybetmekten koktuğunu söyledi ama bu duygudan ne kadar utanç duyduğunu diyemedi. Çünkü kendisi de biliyordu bu korkunun ona nelere mal olduğunu. Annesine düşkünlüğü dile dökülecek gibi değildi onun. Ya ben daha büyümeden ona bir şey olursa diye korku duyuyordu. Her gece aynı şeyi düşünüyordu: ‘Yarın da yaşasın!’ Annesi işten eve dönerken beş dakika bile geç kalsa onu aramak için yollara düşüyordu. Evden nasıl çıktığının farkına bile varmıyordu çoğu zaman. Yalın ayak fırlıyordu dışarı. Hatta telaşından evin anahtarını yolda çok düşürmüşlüğü var onun. Öyle panik oluyordu ki başka hiçbir şey düşünmeden çıkıyordu evden. Bir keresinde koşarken anahtarı karın içine düşürmüştü, dört dönmüştü aynı yerde. Kuyruğunu yakalamaya çalışan bir kedi gibi... Sonra zaman ona öyle başka bir korku getirdi ki, o yaşa kadar hissettiği tüm korkular yanında hiç kaldı. Ve hayat karabasan olup üzerine çöktü. Ne o kurtulabildi bu durumdan ne de benim kurtulmama izin verdi. Birlikte öylece cırpındık durduk aynı kâbusun içinde.

Fark ettiniz mi? Nasıl kesik kesik konuşuyor anlatırken. Yarım yamalak, “Öyle düşündüm... Böyle hissettim...” diye diye. Iyy! Zaten midemi bulandırıyor onun bu aciz, ezik ve zavallı görüntüsü. O zannediyor ki ne kadar az anlatırsa, o kadar haklı olacak. O yüzden cılız sesiyle başladı ya hemen: “Sustum.” diyerek.

Susmuşmuş, korkmuşmuş...

Pehhh!

O sustu, ben çığlık attım!

Sen bilmezsin. Evet sustu. Sustuğu her günün acısını da ben-

den çıkardı. Beni hırpaladı, beni bağırttı, beni ağlattı!... İçimde bir yerlerde hiç susmadan konuştu, her durumda konuştu, söz hakkı verilmeden konuştu, sebepsizce konuştu, aşağılayarak konuştu, hep öfkeli, hep nefretle doldurarak, tüketerek, yorarak, konuştu, konuştu, konuştu...

Kendi mutsuzluğuyla besledi beni. Hiçbir yere ait olamadım, hiçbir yerde çok kalamadım, kimseyi layık olduğu gibi sevemedim. Her aynadan bana bakan, beni sınavan, eleştiren, kontrol eden, telaşlandıran ya da onaylayan gözleri, öfkeyle dikildi karşıma. İzin vermedi; bir aşka teslim olayım, güzel bir sabaha uyanyayım, karabasanlara karışmadan uyuyayım, takıntılarımın kurtulayım, güven duyarak yaşayayım. Bırakmadı yaralarımı sarayım, bırakmadı ki iyileşeyim!

Hayatın şimdisinde hiç bırakmadı beni. Hiç bırakmadı; sıradan hayatımın sıradan kaygılarından sızlanayım. Kendimi bazen sadece kadın gibi, bazen sadece anne gibi, bazen sadece çocuk gibi, bazen sadece insan gibi hissedeyim. Hep bir yerlerden bana seslendi: “Yastığındaki nem daha kurumadı!”

O, adamın parmak izlerini temizledi, ben, kalan tüm izleri...

Sen bilmezsin. O sadece o adamın evde bıraktığını düşündüğü izlere takıntılıydı. Dokunduğu her şeyde parmaklarının, bastığı her yerde ayaklarının izinin kaldığını zannederdi ve o izleri silerdi. Oysa ben gördüğüm her ize bakakalıyorum. Kimin parmaklarının izleri olduğunun bir önemi olmadan, o izi silersem gideceğim yere geç kalacağımı umursamadan, nereyi sildiğimin farkına varmadan, bana ‘Deli galiba’ der gibi bakmalarına aldırmadan, hatta bazen temizi daha temiz yapmak için siliyorum, siliyorum, siliyorum...

Ve katlıyorum eşyaları; hepsi aynı boyda, aynı hizada olana kadar, kafamın içindeki düzene uyana kadar, renklerine göre sıralanana kadar, hep daha çok, hep bir öncekinden daha düzenli, daha özenle, daha bozmadan katlıyorum, katlıyorum, katlıyorum... Renk sırasına koymadan, kafamın içi gibi yapmadan, ‘Bu olmadı’ diye sızlanmadan, daha düzgün görünmeli diye yorulmadan yaşayamıyorum. Hiç bırakmadı biraz kirli kalayım,

dağınıklığının içinde boğulayım, nerede bıraktıysam orada bulayım, birazını yarım yapayım, birazını yarın yaparım diyenlere karışayım. Hep bir yerlerden bana seslendi: “İçindeki zehri böyle kusamazsın!”

O korktu, ben kimliksiz kaldım

Sen bilmezsin. O hiç savaşımadan korkaklığının arkasına saklandı. Oraya gizlendi ve hiç çıkmadı. Oysa ben korkularıyla kendi cehennemimi yarattım. Korkuyorum diyemeden, hislerimle yüzleşmeden, aklımın enkazını kimseye fark ettirmeden, güçlüymüş gibi yaparak, kuytulara saklanarak, ellerim terleye terleye, inkâr ede ede, duvarlara baka baka tükettim kendimi!

Hiç fırsat vermedi; kendimi anlayayım, ne hissettiğimin farkında olayım, ‘mış’ gibi yapmayayım. Hep bahane buldu yeni bir hayat kurmaya çalıştığım da, hep bir yalan uydurdu hata yaptığım da, hep bir öfke duydu korktuğum da, hep bir nefret kustu güven duyduğum da ve hep daha fazla yordu âşık olduğum da. Hep bir yerlerden bana seslendi: “Zihnindeki yırtıkları maskelerle yamamazsın.”

Ben, bıktım onun kaybolmuş duygularını bulmaya çalışmaktan taktığı maskelere kimlikler uydurmaktan, bıraktığı izleri çıkarmak için ovalamaktan...

Yorulduğum, ardı sıra koşturmaktan her düştüğünde kaldırmaktan yeni başlangıçlar yapmaktan, onun yüzünden sürekli kendimden kaçmaktan...

İyileşemeyen, iyileşmeyen, iyileşmek istemeyen ruhunu avutamıyorum onun.

Aynı anıların içinde kıvranan bedenini kurtaramıyorum.

Hiçbir sevgiyle ikna olmayan kalbini doyuramıyorum.

Ben artık içimdeki çocuğu kusarken boğuluyorum!

Öteki sandalye... Çocuk

Bugün çalan son zil bu. Dersin bittiğini artık eve gitmemiz gerektiğini söylüyor melodik bir sesle. Ses benim kulaklarımda patlarken, herkes nasıl da evine gitmek için koşturuyor, birbirini eze eze. Belki annelerinin fırından yeni çıkardığı kekin kokusuna koşuyorlar, belki arkadaşlarıyla buluşmaya, belki sokakta top oynamaya... Özgürler artık. Ne isterlerse onu yapacaklar. Tek tek, çift çift, grup grup ayrılıyorlar okuldan. Geride yavaş yavaş ayaklarını sürükleyerek yürüyen bir tek ben kaldım. Bir tek benim galiba gidecek bir yeri olmayan. Evinden kaçmak isteyip de kaçamayan. Özgür kalamayan. Okuldan sonra ne isterse onu yapamayan.

Kural 4: O lanet olası eve gitmek zorundayım!

Kapısını açmak yerine ateşe vermek istiyorum o evi. Kapısını her açtığımda görmek zorunda kaldığım, o orospu çocuğunun suratına kusmak istiyorum! Midemi bulandırıyor onun her kelimesi, her hareketi, her nefesi!...

Ayaklarım geri geri gidiyor eve doğru her yürüdüğümde. Bu şehre taşındığımızdan beri eve güle oynaya hiç gitmedim ama son bir haftadır iyice yük oldu bana ayaklarım. Sürüklemek bile yetmiyor. Gitmiyorlar. Gitmek istemiyorlar. O gecedan beri, o adam beni ıssız bir yere götürdüğünden beri, o ıssız yerde bana Dudaklarımı em!” diye emrettiğinden beri, ne demek istediğini bile anlamadığım için bana vurduğundan beri, o pis elleriyle bana dokunduğundan beri, kaçamadığım için ne isterse onu yaptığımdan beri...

Kimse farkında mı acaba ne durumda olduğumun? Bir haftadır, tam bir haftadır gölgemden bile saklanıyor, doğru düzgün uyumuyor ve sürekli kusuyorum. Hiçbir şey yiyemiyor ama yemediklerimi de kusuyorum. Hiç derin uyumuyor ama devamlı kâbus görüyorum. Hiç konuşmuyor ama sürekli bağıryorum.

Birisi etrafımı dikenli tel örgü ile çevirmiş gibi. Ne tarafa dönsen, dikenler o tarafıma batıyor. Sıkışıp kaldım tenimi çize çize kanatan bu paslı tellerin arasında.